A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2018. május 3.*[i]

„Választottbírósági kikötés – A kutatási, technológiafejlesztési és demonstrációs tevékenységekre vonatkozó hetedik keretprogram (2007–2013) és a »Horizont 2020« kutatási és innovációs keretprogram – Egy pénzügyi ellenőrzést követően a kifizetések felfüggesztése és a támogatási szerződések megszüntetése – A támogatási szerződések teljesítése keretében a Bizottság által fizetendő összegek kifizetése iránti kérelem – Szerződésen kívüli felelősség”

A T-48/16. sz. ügyben,

a **Sigma Orionis SA** (székhelye: Valbonne [Franciaország], képviselik: S. Orlandi és T. Martin ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Dintilhac és M. Siekierzyńska, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

egyrészt az EUMSZ 272. cikk alapján benyújtott, arra irányuló kérelme tárgyában, hogy a Bizottságot kötelezzék a kutatási, technológiafejlesztési és demonstrációs tevékenységekre vonatkozó hetedik keretprogram (2007–2013) és a „Horizont 2020” kutatási és innovációs keretprogram keretében kötött szerződések címén a felperesnek járó összegek kifizetésére, másrészt pedig az EUMSZ 268. cikk alapján benyújtott, azon kár megtérítésére irányuló kérelme tárgyában, amelyet a felperes a Bizottság kötelezettségeinek az ez utóbbi általi megsértése miatt állítólagosan elszenvedett,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, P. Nihoul (előadó) és J. Svenningsen bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2017. június 27-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

**Ítéletet**

## A jogvita előzményei

1 A felperes, a Sigma Orionis SA egy francia jog szerinti társaság, amely az információs technológiai területére vonatkozó európai projektek eredményeinek terjesztésével és közlésével foglalkozik.

2 A felperes a kutatási, technológiafejlesztési és demonstrációs tevékenységekre vonatkozó hetedik keretprogramról (2007–2013) (a továbbiakban: PC7) szóló, 2006. december 18-i 1982/2006/EK európai parlamenti és tanácsi határozattal (HL 2006. L 412., 1. o.) létrehozott PC7 keretében 36 támogatási megállapodást kötött az Európai Bizottsággal.

3 Egyebekben ugyanezen felek a „Horizont 2020” kutatási és innovációs keretprogram (a továbbiakban: H2020) létrehozásáról és az 1982/2006 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 11-i 1291/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2013. L 347., 104. o.) létrehozott H2020 keretében nyolc támogatási megállapodást kötöttek.

### *Az OLAF vizsgálata*

4 2014. január 24-én az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) vizsgálatot indított a felperessel szemben a PC7-re vonatkozó projektek keretében a munkaidő-nyilvántartás állítólagos manipulációjára és az állítólagosan túlzott órabérekre vonatkozóan.

5 E vizsgálatot az OLAF által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. szeptember 11-i 883/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanács rendelet (HL 2013. L 248., 1. o.) 3. cikkére alapozták.

6 A 2014. április 14-én az OLAF tájékoztatta a felperest a vizsgálat vele szemben való megindításáról. Ennek alkalmával számos dokumentumot kértek tőle. Egyébiránt a felperes korábbi alkalmazottaitól tanúvallomásokat szereztek be.

7 E bizonyítékok meggyőzték az OLAF-ot arról, hogy az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek csalással és egyéb szabálytalanságokkal szembeni védelmében a Bizottság által végzett helyszíni ellenőrzésekről és vizsgálatokról szóló, 1996. november 11-i 2185/96/Euratom, EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 292., 2. o.) 5. cikke alapján helyszíni ellenőrzést kell végezni.

8 A 2014. november 14-i levélben az OLAF tájékoztatta a grasse-i (Franciaország) ügyészséget, hogy a felperes székhelyén ellenőrzéseket és vizsgálatokat szándékozik lefolytatni. Az OLAF e levélben kérte továbbá a francia hatóságokat, hogy adjanak meg minden szükséges segítséget, beleértve azt, hogy a bizonyítékok megőrzése céljából a nemzeti jog keretben fogadjanak el elővigyázatossági intézkedéseket.

9 2014. december 2–5. között az OLAF ilyen helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat végzett. A felügyelők dokumentumokat és információkat gyűjtöttek. Két érintett személyt és öt tanút hallgattak meg a felperes ügyvédjének jelenlétében.

10 2015. április 28-án az OLAF a két érintett személynek lehetőséget biztosított arra, hogy a rájuk vonatkozó tényeket illetően előadják észrevételeiket.

11 Ezt követően az OLAF átadta a Bizottság szolgálatainak a végleges jelentését. E jelentésben azt javasolta a Bizottságnak, hogy térítessen vissza 1 545 759 eurót, és hogy az Unió általános költségvetésére alkalmazandó pénzügyi szabályokról és az 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül

helyezéséről szóló, 2012. október 25-i 966/2012/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 298., 1. o.) 109. cikke alapján helyezze kilátásba közigazgatási és pénzügyi szankciók elfogadását.

### *A Bizottság intézkedése*

12 A 2015. október 7-i levélben a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy olyan közigazgatási szankció elfogadását tervezi, amely alapján a felperest öt éven keresztül kizárja az Európai Unió közbeszerzési vagy támogatás-odaítélési eljárásában való bármely részvételből, felfüggeszti a PC7-re vonatkozó tizenöt projektre és a H2020 keretében kötött öt projektre vonatkozó kifizetéseket, megszünteti a PC7-re vonatkozó tizenkét projektekben és a H2020 keretében kötött valamennyi projektben való részvételét, valamint véget vet a H2020 keretében kötött hat támogatási megállapodás előkészítésében való részvételének.

13 Ugyanezen levélben a felperest kérték, hogy tegye meg észrevételeit a tervezett intézkedéseket illetően.

14 A 2015. október 28-i levélben válaszolva a felperes vitatta az OLAF jelentését. Azt állította, hogy e hivatal a csalás fennállására vonatkozóan semmiféle bizonyítékot nem szolgáltatott. E levélben továbbá rámutatott arra, hogy az OLAF megállapításai hamisak és aránytalanok voltak.

15 E levélváltást követően a Bizottság értesítette a felperest a megállapodások három csoportjában való részvételének a megszüntetéséről, valamint ezek közül bizonyos megállapodások esetében a kifizetések felfüggesztéséről.

16 Az első csoport a PC7 keretében kötött két, a 612451 – CRe-AM, illetve a 610947 – RAPP számú támogatási megállapodást foglalja magában. A 2015. december 1-jei levélben a Bizottság úgy határozott, hogy felfüggeszti a folyamatban lévő és a jövőbeli kifizetéseket, valamint megszünteti a felperes e két megállapodásban való részvételét. A 2015. december 21-i levélben a felperes panaszt nyújtott be a Redress II bizottsághoz, a Bizottság keretén belül létrehozott és a PC7 és az Európai Atomenergia-közösség (Euratom) nukleáris kutatási és képzési tevékenységekre vonatkozó hetedik keretprogramja (2007–2011) alá tartozó közvetett cselekvésekre irányuló pályázatok benyújtására, valamint a kapcsolódó értékelési, kiválasztási és odaítélési eljárásokra vonatkozó szabályzatról szóló C(2008) 4617 határozat módosításáról szóló, 2011. február 28-i 2011/161/EU, Euratom bizottsági határozat (HL 2011. L75., 1. o.) mellékletének 5.3. pontjában említett jogorvoslati bizottsághoz. 2016. január 29-én a Redress II bizottság elutasította e panaszt. Megállapította, hogy a felfüggesztési, az előzetes tájékoztatási és a részvételmegszüntetési eljárásokat az alapelvek és az alkalmazandó szabályok tiszteletben tartásával folytatták le. A 2016. február 2-i levélben a Bizottság – a panasz Redress II bizottság általi elutasítását követően – megerősítette a felperes e két megállapodásban való részvételének a megszüntetéséről szóló határozatát.

17 A megállapodások második csoportja a 609154 – Performer és a 314671 – Resilient számokat viselő, szintén a PC7 keretében kötött megállapodásokat foglalja magában. E megállapodások tekintetében a kifizetések felfüggesztéséről és a felperes részvételének a megszüntetéséről 2016. január 26-án és 28-án küldtek értesítést.

18 A harmadik csoport a H2020 alá tartozó projektre és ennek keretében a 645775 – Dragon Star Plus számú megállapodásra vonatkozik. 2016. január 27-én a Bizottság jelezte a projekt koordinátorának, hogy a felperes részvételét megszünteti.

*Nemzeti eljárások*

19 Az OLAF, miután jelentését megküldte a Bizottságnak, azt továbbította a francia hatóságoknak, és egyúttal javasolta nekik, hogy a megállapított magatartások miatt nemzeti szinten a francia jog alapján indítsanak büntetőeljárást, amennyiben e magatartások e jog tárgyát képezik.

20 Ezen értesítést követően a Procureur de la République de Grasse (grasse-i államügyész, Franciaország) 2015. április 10-én vizsgálatot kért X ellen csalás miatt a 2011. november 14. és 2015. április 10. között az Unió kárára elkövetett cselekmények miatt. 2015. október 15-én a felperessel, annak vezérigazgatójával és két vezető tisztségviselőjével szemben vádat emeltek csalás gyanúja miatt.

21 Az ügyben eljáró cour d'appel d'Aix-en-Provence (aix-en-provence-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) vizsgálati tanácsa (a továbbiakban: vizsgálati tanács) 2015. december 17-én ítéletet hozott, amelyben érvénytelennek nyilvánította a francia hatóságok által a felperessel, annak vezérigazgatójával és a fent említett két vezető tisztségviselőjével szemben Franciaországban indított büntetőeljárásban felhasznált bizonyítékokat. E bíróság szerint e bizonyítékokat a védelemhez való jog biztosítására irányuló különböző eljárási garanciák figyelmen kívül hagyásával szerezték be. Az így érvénytelennek nyilvánított bizonyítékok között szerepelt az OLAF által a francia hatóságoknak továbbított végleges jelentés.

22 2016. február 19-i ítéletében a tribunal de commerce de Grasse (grasse-i kereskedelmi bíróság) fizetésképtelenségi eljárást indított a felperessel szemben, és vagyonfelügyelőt nevezett ki.

23 Ugyanezen bíróság 2016. április 27-én elrendelte a felperes bírósági felszámolását.

24 2016. május 4-én a Bizottság a felperes kötelezettségei között fennálló követelésként bejelentette azokat az összegeket, amelyeket a megszüntetett támogatási megállapodások összessége miatt a felperes által fizetendőnek ítélt meg. A felperes vitatta ezen, összesen 2 639 815,4 eurós összegű követelést.

25 2017. szeptember 8-én a tribunal de commerce de Grasse (grasse-i kereskedelmi bíróság) két végzésben azon az alapon utasította el a Bizottság által a felperes kötelezettségei között bejelentett követelést, hogy az OLAF által végzett azon vizsgálat, amely alapján a Bizottság úgy vélte, hogy bizonyos szolgáltatásokat nem kellett volna kifizetni a felperesnek, a vizsgálati tanács 2015. december 17-i ítéletében kinyilvánított „semmisség" tárgyát képezte.

**Az eljárás és a felek kérelmei**

26 A Törvényszék Hivatalához 2016. február 2-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

27 A Törvényszék Hivatalához ugyanazon a napon benyújtott külön beadványával a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő.

28 A Törvényszék Hivatalához 2016. október 3-án érkezett, 2016. szeptember 30-i levelében a felszámolóbiztos, akit a tribunal de commerce de Grasse (grasse-i kereskedelmi bíróság) nevezett ki, engedélyezte a felperes ügyvédjének, hogy az eljárást a Törvényszék előtt folytassa.

29 A 2017. augusztus 25-i Sigma Orionis kontra Bizottság végzésben (T-48/16 R, nem tették közzé, EU:T:2017:585) a Törvényszék elnöke elutasította az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, és a költségekről nem határozott.

30 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (első tanács) az eljárás szóbeli szakaszának a megnyitásáról határozott.

31 A Törvényszék a 2017. június 27-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

32 2017. június 27-én lezárták az eljárás szóbeli szakaszát.

33 A Törvényszék a 2017. október 25-i végzésben az eljárási szabályzatának 113. cikke alapján elrendelte az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását.

34 2017. október 25-én hozott határozatában a Törvényszék első tanácsának elnöke úgy határozott, hogy az ügy irataihoz csatolja a tribunal de commerce de Grasse (grasse-i kereskedelmi bíróság) fenti 25. pontban említett, 2017. szeptember 8-i két végzését, valamint egy mellékletet, mivel a felperes a 2017. szeptember 22-i levélben e dokumentumokat benyújtotta a Törvényszék Hivatalához.

35 Az eljárási szabályzat 85. cikkének (4) bekezdése alapján a Törvényszék a feleknek lehetőséget biztosít arra, hogy e dokumentumokról állást foglaljanak, amit a felek az előírt határidőn belül megtettek.

36 A Törvényszék a 2017. november 17-i határozattal ismét lezárta az eljárás szóbeli szakaszát, és az ügyet tanácskozásra bocsátotta.

37 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– állapítsa meg és határozzon úgy, hogy a Bizottság azáltal, hogy az OLAF jogellenesen készített vizsgálati jelentése alapján felfüggesztette a felperesnek járó kifizetések összességét, nem teljesítette a PC7 és a H2020 alá tartozó támogatási szerződésekből eredő szerződéses kötelezettségeit;

– állapítsa meg és határozzon úgy, hogy a Bizottság azáltal, hogy e jelentés alapján megszüntette az említett szerződéseket, nem teljesítette a PC7 és a H2020 alá tartozó támogatási szerződésekből eredő szerződéses kötelezettségeit;

– következésképpen kötelezze a Bizottságot a PC7 alá tartozó szerződések címén a felperesnek járó összegek, vagyis 607 404,49 euró kifizetésére a II.5.5. cikknek megfelelően a fizetendő összegek lejáratától kezdődően az Európai Központi Bank (EKB) által a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamat 3,5 százalékponttal növelt mértékével számolt késedelmi kamattal együtt;

– következésképpen kötelezze a Bizottságot a H2020 alá tartozó szerződések címén a felperesnek járó összegek, vagyis 226 688,68 euró kifizetésére a II.21.11.1. cikknek megfelelően a fizetendő összegek lejáratától kezdődően az EKB által a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamat 3,5 százalékponttal növelt mértékével számolt késedelmi kamattal együtt;

– következésképpen kötelezze a Bizottságot szerződésen kívül okozott, 1 500 000 euróra becsült kár megtérítésére;

– következésképpen a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére;

– másodlagosan rendeljen ki szakértőt a felperesnek a támogatási szerződések alapján vitathatatlanul járó összegek meghatározása céljából.

38 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant, vagy legalábbis mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

## A jogkérdésről

### *A szerződéses kötelezettségek megsértésének a megállapítása iránti keresetről*

39 Kereseti kérelme első, második, harmadik, negyedik és hetedik részének az alátámasztásaként a felperes azt állítja, hogy a Bizottság a szerződéses kikötések megsértésével függesztette fel a kifizetéseket és szüntette meg a szóban forgó megállapodásokat (a továbbiakban: vitatott intézkedések).

#### *A Törvényszék hatásköréről*

40 Előzetesen meg kell vizsgálni, hogy a Törvényszék rendelkezik-e hatáskörrel az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntésére.

41 E tekintetben meg kell jegyezni, amint a felperes teszi anélkül, hogy a Bizottság ennek ellentmondana, hogy az EUMSZ 256. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 272. cikk értelmében a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az Unió által vagy nevében kötött magánjogi szerződésekben foglalt választottbírósági kikötés alapján első fokon határozatot hozzon.

42 A jelen ügyben ilyen kikötés szerepel a PC7 keretében aláírt megállapodások 9. cikkében és a H2020 alapján kötött megállapodások 57. cikkében.

43 Ennek alapján meg kell állapítani, amint a felek is egyetértenek abban, hogy a Törvényszék hatásköre megállapítható a felperes által a Bizottság szerződéses kötelezettségeinek a megsértése vonatkozásában benyújtott kérelem tekintetében.

#### *Az alkalmazandó jog*

44 A felperes az EUMSZ 272. cikk alapján a PC7 és a H2020 keretében kötött támogatási megállapodásokban szereplő választottbírósági kikötésekre hivatkozva fordult a Törvényszékhez, és így a jelen jogvita tárgya nem a Bizottság által elfogadott valamely határozat és az ezen elfogadáshoz vezető igazgatási eljárás jogszerűsége, hanem a két szerződő fél között fennálló, szerződésen alapuló jogvita eldöntése, amelynek figyelembe kell vennie az említett megállapodásokra alkalmazandó jogot (lásd ebben az értelemben: 2016. július 12-i Bizottság kontra Thales développement et coopération ítélet, T-326/13, nem tették közzé, EU:T:2016:403, 73. pont).

45 A PC7 keretében kötött megállapodások 9. cikke szerint sorrendben a következők alkalmazandók: a szerződéses kikötések, az Európai Közösségnek és az Uniónak a megállapodások alapját képező kutatási programra vonatkozó jogi aktusai, az Unió általános költségvetésére vonatkozó költségvetési rendelet, a Közösség és az Unió többi szabálya, végül pedig másodlagosan a belga jog. Lényegében ugyanezen szabályt írja elő a H2020 keretében kötött támogatási megállapodások 57. cikke, amely értelmében a megállapodásokat az Unió alkalmazandó joga, másodlagosan pedig a belga jog szabályozza. E rendelkezésekből következik, hogy az Unió általános költségvetésére vonatkozó költségvetési rendelet alkalmazásával kapcsolatos vita hiányában a jelen jogvitára alkalmazandó szabályok, amennyiben azok relevánsak, esettől függően a Közösség és az Unió jogának szabályai, valamint másodlagosan a belga jog szabályai.

*Az elfogadhatóságról*

*– Az eljáráshoz fűződő érdekről*

46 A Bizottság megjegyzi, hogy a keresetlevél benyújtásának időpontjában csak egyetlen egy, közte és a felperes között létrejött támogatási megállapodást szüntetett meg.

47 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a felperesnek ahhoz, hogy kérelmét érdemben vizsgálni lehessen, bizonyítania kell, hogy az eljárás megindításakor létrejött és fennálló eljáráshoz fűződő érdekkel rendelkezik (2015. február 26-i Planet kontra Bizottság ítélet, C-564/13 P, EU:C:2015:124, 31. pont).

48 A Bizottság hivatalosan nem emel a felperes eljáráshoz fűződő érdekének hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogást, azonban az ítélkezési gyakorlat szerint e körülmény nem akadályozza meg a Törvényszéket abban, hogy ezen elfogadhatatlansági kérdést hivatalból vizsgálja és adott esetben elfogadhatatlannak nyilvánítsa a keresetet, mivel az eljáráshoz fűződő érdek hiánya eljárásgátló okokra alapított elfogadhatatlansági kifogásnak minősül (lásd: 2014. december 4-i Talanton kontra Bizottság végzés, T-165/13, nem tették közzé, EU:T:2014:1027, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Beadványaiban a felperes összeadja azokat az összegeket, amelyek a Bizottsággal a PC7 és a H2020 keretében kötött 22 támogatási megállapodás keretében véleménye szerint neki fizetendők.

50 A keresetlevél benyújtásakor a felperes részvételét a H2020 alá tartozó megállapodások közül egyben, a PC7 keretébe tartozó megállapodások közül pedig másik négyben szüntették meg. A H2020 keretében megszüntetett megállapodás a 645775 – Dragon Star Plus számú megállapodás volt. Egyébiránt a PC7 keretében megszüntetett megállapodások a 610947 – RAPP, a 612451 – CRe-AM, a 609154 – Performer és a 314671 – Resilient számot viselik.

51 Ezen öt megállapodás esetében tehát a Bizottság már elfogadott határozatot a keresetlevél benyújtásának időpontjában, amiből az következik, hogy e megállapodások tekintetében a felperes a keresete megindításának időpontjában rendelkezett az ítélkezési gyakorlat által megkövetelt eljáráshoz fűződő érdekkel.

52 Más a helyzet a PC7 és a H2020 keretében kötött 17 másik megállapodással, amelyek tekintetében semmiféle határozatot nem fogadott még el a Bizottság a keresetlevél benyújtásának időpontjában. E megállapodások esetében nem áll fenn eljáráshoz fűződő érdek a keresetlevél benyújtásának időpontjában, következésképpen a keresetet a fenti 47. pontban említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

*– Az keresetlevél egyértelműségének és pontosságának hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogásról*

53 A Bizottság úgy véli, hogy a keresetlevél nem tesz eleget az egyértelműség és a pontosság eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában említett követelményeinek, mivel a felperes az érvelését nem meghatározott nemzeti rendelkezések megsértésére alapítja.

54 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a jogalapok rövid ismertetését, amely információknak egyértelműnek és pontosnak kell lenniük ahhoz, hogy az alperes előkészíthesse érvelését, az uniós bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (2016. szeptember 15-i European Dynamics Luxembourg és Evropaïki Dynamiki kontra EIT ítélet, T-481/14, nem tették közzé, EU:T:2016:498, 460. pont).

55 A jelen ügyben a felperes által benyújtott keresetlevélből kitűnik, hogy a jogvita tárgya a Bizottság által elfogadott vitatott intézkedések jogszerűsége. A felperes az előterjesztett jogalapokat arra alapítja, hogy a Bizottság nem tett eleget szerződéses kötelezettségeinek, mivel a vitatott intézkedések nem veszik figyelembe a vizsgálati tanács ítéletéhez kapcsolódó jogerőt (első jogalap), hogy az OLAF jelentését, amelyre a Bizottság ezen intézkedések elfogadása céljából támaszkodott, a nemzeti joggal (második jogalap) és az alapvető uniós jogokkal (harmadik jogalap) ellentétes feltételek mellett szerzett bizonyítékok alapján készítették el, hogy a Bizottság nem függeszthette fel és szüntethette meg a H2020 alá tartozó megállapodásokat a PC7 alá tartozó megállapodások keretében végzett ellenőrzésekre és vizsgálatokra támaszkodva (negyedik jogalap), és hogy a Bizottság a vitatott intézkedések elfogadásával megsértette az arányosság elvét (ötödik jogalap).

56 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a Bizottság – az általa az ellenkérelemben és a viszonválaszban előadott érvelésre tekintettel – nyilvánvalóan olyan helyzetben volt, hogy megérthette a felperes által vele szemben felhozott kifogásokat.

57 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy teljesülnek az elfogadhatóság eljárási szabályzatban előírt feltételei, és a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

*A kereseti kérelem első és második részéről*

58 A felperes kereseti kérelmének a PC7 és a H2020 alá tartozó támogatási szerződések címén történő kifizetéseknek a felfüggesztésére irányuló első, illetve az említett szerződések megszüntetésére irányuló második részét együtt célszerű kezelni.

59 A kérelmeknek az alátámasztására a felperes öt jogalapra hivatkozik. Először is az OLAF jelentése nem szolgálhat a vitatott intézkedések alapjául, mivel azt a vizsgálati tanács megsemmisítette. Másodszor a vitatott intézkedések ellentétesek az érintett megállapodásokkal, mivel azok a nemzeti joggal ellentétes feltételek mellett szerzett bizonyítékok alapján készített jelentésen alapulnak. Harmadszor ezen intézkedések azért is ellentétesek e megállapodásokkal, mert a bizonyítékokat az Európai Unió Alapjogi Chartájának megsértésével szerezték. Negyedszer a H2020 alá tartozó megállapodások felfüggesztése és megszüntetése céljából a Bizottság nem támaszkodhat, amint tette, a PC7 alá tartozó megállapodások keretében végzett ellenőrzésekre és vizsgálatokra. Ötödször a Bizottság megsértette az arányosság elvét.

*– A vizsgálati tanács által hozott ítélethez kapcsolódó jogerő figyelmen kívül hagyására alapított első jogalapról*

60 A felperes szerint a vitatott intézkedések nem alapulhatnak az OLAF által készített végleges jelentésen, mivel e jelentést megsemmisítette a vizsgálati tanács.

61 Ezen érvelésre válaszul a Bizottság hangsúlyozza, hogy az OLAF által készített jelentés, amely a Bizottság által hozandó határozatokat készíti elő, nem tekinthető megtámadhatónak. Feltételezve, hogy az megtámadható, azt nem semmisítheti meg nemzeti bíróság, mivel az Unió fórumai által elfogadott aktusok megsemmisítésére kizárólag az e jogrend részét képező bíróságok rendelkeznek hatáskörrel.

62 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag az Unió bíróságai rendelkeznek hatáskörrel az uniós jogi aktusok érvénytelenségének megállapítására (lásd: 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet, C-366/10, EU:C:2011:864, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 Ilyen körülmények között, a vizsgálati tanács által az ítéletében megállapítottaktól függetlenül, az OLAF jelentése az uniós jogrendben jogszerű marad mindaddig, amíg az uniós bíróság azt nem érvényteleníti.

64 A vizsgálati tanács által hozott ítélet szövege szerint e bíróság azon a véleményen volt, hogy „az előzetes vizsgálat összességét, beleértve az OLAF vizsgálatát és annak ezt követő aktusait, meg kell semmisíteni, kivéve a grasse-i ügyészséget tájékoztató kezdeti aktust, a csendőrség vizsgálat megindításával való megkeresését és kizárólag az államügyész által végzett vizsgálatok körébe tartozó vádiratokat”.

65 Azonban az ezen ítéletben szereplő következtetés, amint a Bizottság rámutat, nem az, hogy az OLAF által készített jelentést az uniós jogrendben megsemmisítették volna, hanem kizárólag az, hogy e bíróság szerint „nem [volt] sem szükséges, sem indokolt, hogy az EUSZ 6. cikkel […] és a büntetőeljárási törvénykönyv első cikkével, – amely szerint tiszteletben kell tartani a felek jogai közötti egyensúlyt – ellentétes feltételek mellett végzett vizsgálat akár csupán tájékoztatási jelleggel is rendelkezésre álljon az Európai Bizottság által finanszírozott programokra vonatkozó ajánlati felhívások teljesítésére fordított idő számítási módjára irányuló büntetőeljárásban, anélkül hogy az elvégzett munka tartalmát az eljárás e szakaszában megkérdőjelezné a szóban forgó Hivatal”.

66 Ilyen körülmények között, bár a vizsgálati tanács ítéletének végrehajtása érdekében az OLAF jelentése nem használható fel a felperes vezető tisztségviselőivel szemben Franciaországban indított büntetőeljárás keretében, ugyanakkor az uniós jog alá tartozó és a szerződéses rendelkezések által szabályozott igazgatási eljárás keretében a Bizottság mindaddig támaszkodhat az OLAF említett jelentésére a vitatott intézkedések elfogadása céljából, amíg az uniós bíróság nem érvényteleníti e jelentést.

67 A felperes a 2009. szeptember 30-i Sison kontra Tanács ítéletre (T-341/07, EU:T:2009:372, 116. pont) hivatkozik, annak bizonyítása céljából, hogy a Bizottságnak minden esetben figyelembe kell vennie a vizsgálati tanács ítéletét.

68 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2009. szeptember 30-i Sison kontra Tanács ítélet (T-341/07, EU:T:2009:372) egy olyan szabályozás alkalmazására vonatkozik, amelyben az uniós intézmények tanácskozásainak a nemzeti fórumok, különösen a belső jogrend alá tartozó bíróságok által hozott határozatokon kell alapulniuk. Más a helyzet a jelen ügyben, amelyben semmiféle rendelkezés nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy egy nemzeti fórum által hozandó határozatra támaszkodjon, legyen ez a fórum egy bíróság. Mindenesetre a Törvényszék a 2009. szeptember 30-i Sison kontra Tanács ítéletben (T-341/07, EU:T:2009:372) nem ruházott a nemzeti bíróságokra olyan hatáskört, amely lehetővé tenné számukra az uniós aktusok érvénytelenségének megállapítását, és így azt, hogy az uniós intézményeket arra kényszerítsék, hogy az ilyen érvénytelenséget figyelembe véve folytassák tanácskozásaikat.

69 E megfontolásokat nem cáfolják a tribunal de commerce de Grasse (grasse-i kereskedelmi bíróság) által 2017. szeptember 8-án hozott végzések, amelyeket a felperes továbbított a Törvényszéknek, amelyeknek a vizsgálata céljából – amint a fenti 33–35. pontban szerepel – az eljárás szóbeli szakaszát ismét megnyitották, és amelyek értelmében a Bizottság által előadott követelések nem fogadhatók el, mivel olyan vizsgálaton, vagyis az OLAF által végzett vizsgálaton alapulnak, amelyet a vizsgálati tanács „semmisnek” nyilvánított.

70 Ugyanis a tribunal de commerce de Grasse (grasse-i kereskedelmi bíróság) előtti eljárásnak nem lehet következménye a jelen keresetre, mivel e kereset – a vitatott intézkedéseknek a szóban forgó megállapodásokkal és az ez utóbbiak alapján alkalmazandó szabályokkal való összeegyeztethetőségét illetően – az említett megállapodásokban előírt választottbírósági kikötéssel összefüggésben értelmezett EUMSZ 272. cikk alapján a Törvényszék kizárólagos hatáskörébe tartozik.

71 Egyébként pedig a két eljárásnak eltérő célja van, mivel a jelen kereset a vitatott intézkedéseknek e megállapodásokkal és e szabályokkal való összeegyeztethetőségére vonatkozik, míg a felperes által szolgáltatott magyarázatok szerint a tribunal de commerce de Grasse (grasse-i kereskedelmi bíróság) előtti eljárás annak megállapítására irányult, hogy a Bizottság esetlegesen fennálló követelései figyelembe vehetők-e a vállalkozás felszámolásának keretében.

72 Ezen elemekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

– *A francia jog megsértésére alapított második jogalapról*

73 A felperes azt állítja, hogy az OLAF-nak tiszteletben kell tartania a nemzeti jogot, amikor valamely tagállam területén ellenőrzéseket és vizsgálatokat végez, mégpedig az e hivatalra alkalmazandó rendeletek, vagyis egyrészt a 883/2013 rendelet, másrészt pedig a 2185/96 rendelet alapján.

74 Érvelésének alátámasztására a felperes a következőkre hivatkozik:

– a 883/2013 rendelet 3. cikkének (3) bekezdése, amelynek értelmében „a helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok során az [OLAF] alkalmazottai az alkalmazandó uniós jog értelmében [helyesen: uniós jogra is figyelemmel] az érintett tagállam szabályainak és gyakorlatainak megfelelően […] járnak el”;

– a 2185/96 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése, amely előírja, hogy az OLAF felügyelői az uniós jogra is figyelemmel kötelesek betartani az érintett tagállam joga által megállapított eljárási szabályokat;

– a 883/2013 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése, amely szerint az OLAF-nak a „jelentések és ajánlások elkészítése során figyelembe kell venni[e] az érintett tagállam nemzeti jogát”;

75 A jelen ügyben a nemzeti jogot a következő három esetben sértették meg:

– a felperes helyiségeiben végzett vizsgálatot megelőzően az OLAF-nak be kellett volna szereznie egy a nemzeti bíróság által kibocsátott felhatalmazást;

– e vizsgálat folyamán az OLAF felügyelőinek a nemzeti bűnüldözési szervek tisztviselőinek a kíséretében kellett volna lenniük;

– a felperest tájékoztatni kellett volna azon jogáról, hogy ellenezze a helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat.

76 Ezen érvelésre válaszként emlékeztetni kell arra, hogy – amint a fenti 62–66. pontban szerepel – az OLAF által készített jelentés az uniós jogrendben jogszerű marad mindaddig, amíg az uniós bíróság azt nem érvényteleníti, azon határozatok sérelme nélkül, amelyeket a hatóságok vagy a nemzeti bíróságok hozhatnak arra vonatkozóan, hogy az ilyen jelentést hogyan lehet felhasználni a nemzeti jog alapján indított eljárásokban.

77 A felperes által hivatkozott harmadik rendelkezésből, vagyis a 883/2013 rendelet 11. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy az OLAF által készített jelentések felhasználhatók a nemzeti eljárásokban, amennyiben azokat a nemzeti jogban előírt szabályokkal és eljárásokkal összhangban készítették el. Ha a nemzeti jogot nem tartották tiszteletben, amint azt a felperes a jelen ügyben állítja, annak az következménye, hogy az OLAF által készített jelentést nem lehet felhasználni a nemzeti eljárásokban anélkül, hogy az befolyásolhassa a Bizottság azon lehetőségét, hogy határozatait az említett dokumentumra alapozza.

78 A felperes által említett többi rendelkezés, vagyis a 883/2013 rendelet 3. cikkének (3) bekezdése és a 2185/96 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése szerint a helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat az OLAF az érintett tagállamban hatályban lévő szabályoknak és gyakorlatoknak megfelelően, az alkalmazandó uniós jogra is figyelemmel végzi el.

79 E rendelkezésekből következik, hogy az OLAF által végzett helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok a nemzeti jog alkalmazása által meghatározott keretbe illeszkednek, azonban a nemzeti jog mindenképpen háttérbe szorul az uniós jog javára minden egyes alkalommal, amikor a 883/2013 rendelet vagy a 2185/96 rendelet azt előírja.

80 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ami a francia jog megsértésének első esetét illeti, a 883/2013 és a 2185/96 rendelet nem írja elő nemzeti követelmények betartását azt megelőzően, hogy az OLAF elvégezné a gazdasági szereplő helyiségeiben az ellenőrzéseket és vizsgálatokat, hacsak ez utóbbi azokat nem ellenzi.

81 Ugyanis kizárólag ebben az esetben írja elő a 2185/96 rendelet 9. cikke az első bekezdésében azt, hogy az érintett tagállam a nemzeti rendelkezéseivel összhangban eljárva olyan segítséget nyújt az OLAF felügyelőinek, amilyenre azoknak a helyszíni ellenőrzés vagy vizsgálat lefolytatására vonatkozó kötelességük teljesítése érdekében szükségük van, a második bekezdésében pedig azt, hogy a nemzeti joggal összhangban a tagállam köteles meghozni mindennemű szükséges intézkedést. Márpedig az ügy irataiból kitűnik, hogy a felperes a Törvényszék előtt folyamatban lévő ügyben nem ellenezte a helyszíni ellenőrzéseket vagy vizsgálatokat.

82 Így, mivel a 883/2013 és a 2185/96 rendelet nem írja elő olyan nemzeti követelmények betartását, mint a nemzeti bíróság által előzetesen nyújtott felhatalmazás szükségességére irányuló követelmény, az érintett gazdasági szereplő tiltakozásának hiányában e rendelkezések az OLAF által végzett helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat kizárólag az e hivatal főigazgatója által kibocsátott írásbeli meghatalmazástól teszik függővé (a 883/2013 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése és a 2185/96 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének második albekezdése), a felperes érvelését el kell utasítani.

83 A felperes azzal érvel, hogy a 2002. október 22-i Roquette Frères ítéletében (C-94/00, EU:C:2002:603, 48. pont) a Bíróság a versenyjog területén olyan kötelezettségeket rótt a Bizottságra, amelyeket az igazgatási eljárások keretében fennálló bírósági felhatalmazások területén be kell tartani.

84 Ezen érvelésnek nincs ténybeli alapja, mivel – a felperes állításával ellentétben – az általa hivatkozott ítélet nem kötelez arra, hogy a helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok elvégzését megelőzően nemzeti bírósághoz forduljanak, hanem csupán azt pontosítja a közigazgatási hatóság számára, hogy e helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok elvégzését megelőzően ez utóbbinak pontosítania kell a vizsgálat tárgyát. A jelen ügyben az OLAF főigazgatója 2014. november 27-én kibocsátott egy meghatalmazást, és azt a felügyelők a felperes székhelyére való érkezésükkor bemutatták; itt azt ellenjegyezte a felperes igazgatója, aki megőrzött arról egy másolatot. Egyébiránt e meghatalmazás tartalma nem képezi vita tárgyát.

85 A francia jog megsértésének második esetével kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az alkalmazandó uniós rendeletek szerint:

– a vizsgálatokat az OLAF főigazgatójának irányítása alatt annak felügyelői folytatják le (a 883/2013 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése és a 2185/96 rendelet 4. cikke és 6. cikkének (1) bekezdése);

– e felügyelőknek a helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok lefolytatása előtt értesíteniük kell a nemzeti hatóságokat (a 2185/96 rendelet 4. cikkének első bekezdése);

– a felügyelőket elkísérhetik azon nemzeti tisztviselők, akiket a hatóságaik küldenek ki, vagy akik a Bizottság nemzeti szakértőiként járnak el (a 2185/96 rendelet 4. cikkének első bekezdése);

– e tisztviselők jelenlétét el kell fogadni, amennyiben ez utóbbiak ezt kérik (a 2185/96 rendelet 4. cikkének második bekezdése);

– a helyszíni ellenőrzés vagy vizsgálat ellenzése esetén a nemzeti hatóságoknak olyan intézkedéseket kell hozniuk, amelyek a nemzeti joggal összhangban szükségesek az OLAF küldetése teljesítésének a biztosításához (a 2185/96 rendelet 9. cikke).

86 E rendelkezésekből kitűnik, hogy a nemzeti tisztviselők jelenlétének kérdését a 2185/96 rendelet szabályozza, és ez két olyan körülményt követel meg, amelyek a jelen ügyben nem állnak fenn az OLAF által lefolytatott helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok során. Egyrészt szükséges, hogy a gazdasági szereplő ellenezze az OLAF által lefolytatott ellenőrzéseket és vizsgálatokat. A felperes által szolgáltatott információk alapján azokat nem ellenezték. Másrészt a nemzeti tisztviselők jelenlétét el kell fogadni, amennyiben ez utóbbiak azt kérik.

87 Az ügy irataiból következik, hogy a jelen ügyben az ellenőrzések egy része során jelen volt három nemzeti tisztviselő, hogy e tisztviselők jelezték a felperes vezérigazgatója felé, hogy az uniós jogra alapított eljárással párhuzamosan a francia jog alapján előzetes büntetőjogi vizsgálat indult vele szemben, és hogy ennek keretében bizonyos intézkedéseket tettek azt megelőzően, hogy a délelőtt folyamán elhagyták volna a felperes székhelyét anélkül, hogy jelezték volna, hogy jelen kívánnak lenni az uniós jog alapján végzett helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok során.

88 Így a nemzeti tisztviselők nem az OLAF magatartása, hanem az általuk hozott döntés következtében nem voltak jelen az ellenőrzés teljes ideje alatt, amely döntés következésképpen nem érintheti a Bizottság által az e hivatal jelentése alapján elfogadott vitatott intézkedések érvényességét.

89 A felperes a 1989. szeptember 21-i Hoechst kontra Bizottság ítéletre (46/87 és 227/88, EU:C:1989:337, 34. pont) hivatkozik, amelyben a Bíróság kimondta, hogy a Bizottságnak a helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok lefolytatása során tiszteletben kellett tartania a nemzeti jogban előírt eljárási garanciákat.

90 Ezen érvelésnek nincs ténybeli alapja, mivel – amint az iratokból kitűnik – a felperes a Törvényszék előtt folyamatban lévő ügyben nem ellenezte a helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat, miközben a hivatkozott ítélet olyan esetre irányul, amelyben a nemzeti hatóságok segítségét kérték, mivel a gazdasági szereplő ellenezte a Bizottság által egy versenyjogi vizsgálat keretében végzett helyszíni ellenőrzést vagy vizsgálatot.

91 A felperes által felhozott harmadik esettel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a 2185/96 rendelet 5. cikkének második bekezdése szerint a gazdasági szereplők kötelesek engedélyezni a helyiségekbe, telkekre, közlekedési eszközökre vagy egyéb üzleti céllal használt területekre való bejutást, hogy megkönnyítsék az ellenőrzések és vizsgálatok lefolytatását.

92 Kiegészítésképpen e rendelet 9. cikke úgy rendelkezik, hogy amennyiben a vizsgálattal érintett gazdasági szereplők ellenállnak a helyszíni ellenőrzésnek vagy vizsgálatnak, az érintett tagállam a nemzeti szabályaival összhangban eljárva olyan segítséget köteles nyújtani a felügyelőknek, amilyenre azoknak a helyszíni ellenőrzés vagy vizsgálat lefolytatására vonatkozó kötelességük teljesítése érdekében szükségük van. Ugyanezen rendelkezés szerint a tagállamok tehát a nemzeti joggal összhangban kötelesek meghozni mindennemű szükséges intézkedést.

93 A gazdasági szereplők azon kötelezettsége, hogy helyszíni ellenőrzéseknek és vizsgálatoknak vessék alá magukat, szerepel a PC7 alá tartozó, felperes által aláírt és azon keretet megállapító megállapodások II. melléklete II.22. cikkének (2)–(4) bekezdésében is, amelyben meghatározták a Bizottság és a felperes közötti szerződéses viszonyokat.

94 Kétségtelen, hogy a 2185/96 rendelet, amint a fenti 92. pontban szerepel, olyan helyzetre irányul, amelyben a gazdasági szereplő ellenzi az OLAF által végzett helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat, és ebben az esetben előírja, hogy a nemzeti hatóságok segítségét lehet kérni, és hogy az általuk végzett ellenőrzéseket a nemzeti joggal összhangban kell lefolytatni.

95 Azonban e rendelkezés nem biztosítja a gazdasági szereplők számára azt a jogot, hogy ellenezzék az OLAF által tervezett ellenőrzéseket, hanem csupán azt írja elő, hogy tiltakozás esetén kötelezhetők arra, hogy elfogadják ezen intézkedéseket, és e célból a nemzeti jogban előírt feltételek mellett a nemzeti bűnüldöző szervek segítségét lehet kérni.

96 Az iratokból kitűnik, hogy e rendelkezés nem alkalmazandó a jelen ügyben, mivel – amint a felperes maga is megjegyezte – nem ellenezte az OLAF által lefolytatott helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat.

97 E megfontolások összességére tekintettel a jogalapot el kell utasítani.

*– Az alapvető jogok megsértésére alapított harmadik jogalapról*

98 Harmadik jogalapjában a felperes azt állítja, hogy a Bizottság nem fogadhatta el a vitatott intézkedéseket, mivel azok az Alapjogi Charta 47. cikkének megsértésével szerzett bizonyítékok alapján készített jelentésen alapulnak.

99 A tárgyaláson a felperes a Törvényszék által feltett kérdésére válaszul előadta, hogy véleménye szerint a Bizottságnak az általa aláírt megállapodások teljesítése során tiszteletben kell tartania azon jogokat, amelyek fennállását az Alapjogi Charta elismeri. A Bizottság azzal érvel, hogy véleménye szerint e jogoknak az Unió intézményeinek a szerződések területén tanúsított magatartásaira való alkalmazása nem érvényesülhet általánosan, hanem azt esetről esetre, többek között a szerződéses rendelkezések által előírtak alapján kell vizsgálni.

100 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az alapvető jogoknak az uniós jogrendben általános jogelv jellegük van (1970. december 17-i Internationale Handelsgesellschaft ítélet, 11/70, EU:C:1970:114, 4. pont; 2014. május 13-i Google Spain és Google ítélet, C-131/12, EU:C:2014:317, 68. pont; 2014. július 3-i Kamino International Logistics és Datema Hellmann Worldwide Logistics ítélet, C-129/13 és C-130/13, EU:C:2014:2041, 69. pont).

101 E jogokat belefoglalták az Alapjogi Chartába, amely az EU-Szerződés részét képezi, és az 51. cikkének (1) bekezdésében kivétel nélkül előírja, hogy rendelkezéseinek „címzettjei – a szubszidiaritás elvének megfelelő figyelembevétele mellett – az Unió intézményei, szervei és hivatalai”.

102 Ennek alapján az alapvető jogok célja az Unió intézményeire ruházott hatáskörök- beleértve a szerződéses keretbe tartozó hatásköröket is – gyakorlásának a szabályozása, amint azok a tagállamok által az uniós jog alkalmazási körén belül elfogadott aktusokra is alkalmazandók.

103 Az alapvető jogok ezen általános hatálya azzal jár, hogy – amint a Bizottság elismerte – ezen intézmény az OLAF által az alapvető jogok megsértésével szerzett információk alapján nem függesztheti fel a gazdasági szereplőnek járó kifizetéseket vagy szüntetheti meg az ilyen gazdasági szereplővel kötött megállapodásokat.

104 A szabályozásból egyébként pedig kitűnik, hogy ez utóbbi hivatalnak, vagyis az OLAF-nak a ráruházott feladatok keretében végzett vizsgálatok lefolytatása során tiszteletben kell tartania az alapvető jogokat.

105 Ugyanis a 883/2013 rendelet szerint az OLAF által végzett vizsgálatoknak összhangban kell lenniük az alapvető jogokkal. E kötelezettség e rendelet (51) preambulumbekezdéséből következik.

106 Ami a 2185/96 rendeletet illeti, az a (12) preambulumbekezdésében kimondja, hogy „a helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat az érintett személyek alapvető jogaira (…) kellő figyelemmel végzik”.

107 A jelen ügyben a felperes úgy véli, hogy az OLAF az általa végzett helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok keretében megsértette az Alapjogi Charta 47. cikkét, amely szerint lényegében az Unióban a jogalanyoknak joguk van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz, ami többek között azt jelenti, hogy az ügyüket jogvita esetén függetlenséget és pártatlanságot biztosító feltételek mellett nyilvánosan tárgyalják.

108 A felperes szerint az Alapjogi Charta 47. cikkét megsértették, mivel az OLAF a helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat anélkül folytatta le, hogy e hivatal felügyelőit a nemzeti jogrend alá tartozó rendőrtisztviselők kísérték volna, hogy tájékoztatták volna ahhoz való jogáról, hogy ezen vizsgálatokat ellenezze, és anélkül, hogy ezeket egy nemzeti bíróság előzetesen engedélyezte volna.

109 Ami a felperes által megfogalmazott első két kifogást illeti, meg kell jegyezni, hogy a felperes nem nyújtott be bizonyítékokat érvélésének alátámasztására, és különösen annak bizonyítására irányuló információkat, hogy az Alapjogi Charta 47. cikke utal a nemzeti rendőrtisztviselők általi kíséretre, és az azon lehetőségről való tájékoztatáshoz való jogra, hogy ellenezzen egy OLAF által végzett ellenőrzést.

110 Egyébiránt elegendő emlékeztetni arra, hogy – amint a fenti 85–96. pontban szerepel – az ilyen ellenőrzésekre alkalmazandó szabályok nem kötelezik az OLAF felügyelőit arra, hogy a jelen ügy körülményei között a nemzeti rendőrtisztviselők kíséretében járjanak el, és hogy e szabályok nem biztosítják a gazdasági szereplőknek, különösen a felperesnek az ahhoz való jogot, hogy ezen ellenőrzéseket ellenezzék, és még kevésbé, hogy ilyen jog fennállásáról tájékoztassák őket.

111 A felperes által felhozott harmadik kifogással kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a felperes nem szolgáltatott a Törvényszéknek olyan bizonyítékokat, amelyek hitelt érdemlően megerősítik azt a nézetet, hogy a jelen ügy körülményei között a bírósági meghatalmazás beszerzésének kötelezettsége eredhet a jogalany azon jogából, hogy ügyét a bíróság független és pártatlan eljárásban tárgyalja, mivel a felperes egyrészt fordulhatott nemzeti bírósághoz annak megállapítása érdekében, hogy az OLAF által a kifogásolt ellenőrzések keretében szerzett bizonyítékok felhasználhatók-e vele szemben a belső jogrendben, másrészt pedig, mivel az uniós bírósághoz fordulhatott, hogy az uniós jogrendben felülvizsgálják a Bizottság által az e kifogások tárgyát képező ellenőrzések keretében szerzett információk alapján elfogadott intézkedéseket.

112 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az OLAF által végzett ellenőrzésekre alkalmazandó szabályok alapján a bírósági meghatalmazás beszerzésének szükségessége, amennyiben azt a nemzeti jog előírja, csak a gazdasági szereplő tiltakozása esetén alkalmazandó, mivel ez esetben az OLAF-nak a nemzeti bűnüldöző szervekhez kell fordulnia, amelyek az esetükben alkalmazandó szabályok alapján kötelesek tiszteletben tartani a belső jogrendbe tartozó szabályokat.

113 Márpedig, amint különösen a fenti 81. pontban szerepel, a felperes nem ellenezte az OLAF által végzett helyszíni ellenőrzéseket vagy vizsgálatokat.

114 Végül a felperes azt állítja, hogy az Alapjogi Charta 53. cikke egy úgynevezett „minimális garancia” kikötést tartalmaz, amelynek értelmében az OLAF-nak a vizsgálatok során tiszteletben kell tartania a nemzeti szabályokat, amennyiben azok a jogalanyoknak az uniós jogban előírtnál szélesebb körű garanciákat nyújtanak.

115 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint e rendelkezés nem értelmezhető úgy, mint amely lehetővé teszi valamely tagállam számára, hogy megakadályozza a Chartával teljes összhangban álló uniós jogi aktusok alkalmazását azon oknál fogva, hogy azok nem tartják tiszteletben az e tagállam alkotmányában biztosított alapvető jogokat (2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 58. pont).

116 Amint a Bíróság rámutatott, ezen ítélkezési gyakorlat az uniós jog elsőbbségének elvéből ered, amely az uniós jogrend lényeges jellemzője, és amelyből következően az, hogy egy tagállam nemzeti jogi – akár alkotmányi szintű – rendelkezésekre hivatkozik, nem befolyásolhatja az uniós jog által ezen tagállam területére kifejtett hatást (lásd: 2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

117 Végül a felperes állításával ellentétben a magánszemélyek az OLAF által lefolytatott helyszíni ellenőrzések és vizsgálatok során részesülnek az alapvető jogok védelmében, mivel egyrészt e hivatalnak tiszteletben kell tartania azon uniós szabályozást, amely előírja a fellépésének e jogokkal való összeegyeztethetőségét, másrészt pedig, mivel a Bizottság az ilyen ellenőrzések során szerzett információk alapján nem fogadhat el olyan intézkedéseket, mint amelyekről a jelen ügyben szó van, ha ezen ellenőrzéseket az említett jogok fenti 103. pontban említett megsértésével folytatták le.

118 Ezért a harmadik jogalapot el kell utasítani.

*– Az OLAF vizsgálati jelentésének a H2020 keretében kötött támogatási megállapodásokra gyakorolt hatásainak a hiányára alapított negyedik jogalapról*

119 Negyedik jogalapjával a felperes azt állítja, hogy a Bizottság a H2020 keretében kötött támogatási megállapodásokra vonatkozó intézkedések elfogadása céljából nem támaszkodhat olyan bizonyítékokra, amelyeket az OLAF a PC7-re vonatkozó projektek végrehajtására vonatkozó vizsgálat keretében szerzett.

120 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a H2020 keretében kötött támogatási megállapodásokkal kapcsolatban a Bizottság által elfogadott intézkedések – amint a fenti 50. pontban szerepel – a felperes 645775 – Dragon Star Plus számú megállapodásban való részvételének a megszüntetéséből állnak.

121 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a Bizottságnak az általa aláírt megállapodás keretében fennálló jogait és kötelezettségeit az abban szereplő kikötések szabályozzák.

122 Márpedig a szóban forgó megállapodás az 50.3.1. cikkének m) pontjában előírja annak lehetőségét, hogy megszüntessék a kedvezményezettnek az említett megállapodásban való részvételét a többi megállapodás keretében elkövetett rendszerszintű vagy visszatérő hibák, szabálytalanságok, csalás vagy súlyos kötelezettségszegés esetén.

123 E rendelkezésből kitűnik, hogy a Bizottság megszüntetheti a felperesnek a szóban forgó megállapodásban való részvételét, ha ilyen hibákat, szabálytalanságokat, csalást vagy súlyos kötelezettségszegést követnek el valamely megállapodás teljesítése során, bármely programról is legyen szó, amelyhez ez utóbbi kapcsolódhat, tehát akkor is, ha nem egy H2020-programról van szó.

124 Az OLAF által végzett vizsgálat szerint a felperes olyan magatartásokat tanúsított, amelyek a munkaidő-nyilvántartás manipulációjából és túlzott fizetések nyújtásából álltak, ami lehetővé tette számára a nem támogatható tevékenységek finanszírozását és a „nonprofit” elvnek az Unió költségvetésének és arculatának a sérelmére történő megsértését. E vizsgálat szerint e magatartások egy többéves időszak során visszatérően fordultak elő és általános jelleget öltöttek, mivel azokat a felperes vezérigazgatója és annak vezető tisztségviselői is folytatták. Ilyen körülmények között a

Bizottság rendelkezésére álló információk szerint, amelyeket a felperes nem vitatott a Törvényszék előtt, azok a felperes által a PC7 keretében kötött megállapodások címén vállalt kötelezettségek súlyos megsértésének minősültek, amely azzal a következménnyel járt, hogy teljesültek a felperes H2020 keretében kötött szóban forgó megállapodásban való részvétele Bizottság általi megszüntetésének a feltételei.

125 Ebből következik, hogy a felperes által előadott negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

*– Az arányosság elvének a megsértésére alapított ötödik jogalapról*

126 Ötödik jogalapjában a felperes azt állítja, hogy a vitatott intézkedések sértik az arányosság elvét.

127 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság EUSZ 5. cikk (4) bekezdésében kimondott elve az uniós jog általános alapelve, amely megköveteli, hogy az Unió intézményei ne lépjék túl az általuk foganatosított intézkedésekkel megvalósítani kívánt cél eléréséhez alkalmas és szükséges mértéket (2017. január 26-i Diktyo Amyntikon Viomichanion Net kontra Bizottság ítélet, T-703/14, nem tették közzé, EU:T:2017:34, 156. pont).

128 Az ítélkezési gyakorlat szerint ezen elv célja, hogy – szerződéses vagy más jellegüktől függetlenül – valamennyi uniós fellépési módot szabályozza. Ugyanis a szerződéses kötelezettségek teljesítésének összefüggésében ezen elv tiszteletben tartása hozzájárul valamely szerződés feleinek arra vonatkozó általánosabb kötelezettségéhez, hogy azt jóhiszeműen teljesítsék (2017. január 26-i Diktyo Amyntikon Viomichanion Net kontra Bizottság ítélet, T-703/14, nem tették közzé, EU:T:2017:34, 157. pont).

129 A jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság eleget tett-e e kötelezettségnek akkor, amikor a jelen jogvitát érintő szerződéses keretben a vitatott intézkedéseket elfogadta.

130 Az OLAF által szerzett bizonyítékok alapján a felperesnek felrótt magatartások a munkaidő-nyilvántartás manipulációjából és túlzott fizetések nyújtásából álltak. Amint a fenti 124. pontban szerepel, e magatartások lehetővé tették a felperesnek, hogy a nem támogatható tevékenységeket finanszírozza, és az Unió költségvetésének és arculatának a sérelmére megsértse a „nonprofit” elvet. E magatartások egy többéves időszak során visszatérően fordultak elő és általános jelleget öltöttek, mivel azokat a felperes vezérigazgatója és annak vezető tisztségviselői is folytatták.

131 A Bizottság minden egyes vitatott intézkedés elfogadása előtt meghallgatta a felperest. Azonban a felperes nem bizonyította, hogy nem követte el az ezen intézmény által a 2015. október 7-i levélben részletesen előadott, neki felrótt szabálytalanságokat, amely megállapításokat – a felperes által írásbeli észrevételeiben kifejtett érvelések fényében – ezen intézmény megerősített és kiegészített a kifizetések felfüggesztésére és a szerződések megszüntetésére vonatkozó határozataiban, valamint a Redress II bizottság által a PC7 keretében elfogadott határozatokban és a Bizottság ezt követő jóváhagyó határozataiban.

132 Egyébiránt a keresetlevélben egyrészt a felperes nem hozott fel arra vonatkozó jogalapot, amely megkérdőjelezi a Bizottság elemzésének megalapozottságát, különösen a felperes azon gyakorlatait illetően, hogy a vezető tisztségviselői által ténylegesen ledolgozott munkaórákat túlértékelték, és az alkalmazottai által ledolgozott munkaórákat visszamenőlegesen állapították meg. Másrészt a kereseti kérelmeinek az alátámasztására kifejtett érvelés nem kérdőjelezheti meg a Bizottság 2015. október 7-i levelében szereplő, a felperes által elkövetett szabálytalanságokra vonatkozó megállapításait.

133 Márpedig e magatartásokat a Bizottságra vonatkozó korlátozásokra és különösen az EUMSZ 317. cikkből eredő korlátozásokra – amely rendelkezés arra kötelezi ezen intézményt, hogy biztosítsa az Unió hatékony és eredményes pénzgazdálkodását –, valamint az EUMSZ 325. cikkből

eredő korlátozásokra tekintettel kell vizsgálni, amely rendelkezés arra kötelezi az Uniót és a tagállamokat, hogy küzdjenek a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenység ellen.

134 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy a vitatott intézkedések elfogadásával a Bizottság el kívánta kerülni, hogy az Unió költségvetéséből származó újabb forrásokat bízzanak a felperesre. Az OLAF által gyűjtött információk a felperes által visszatérően és általános jelleggel tanúsított, tiltott magatartásokra világítottak rá. Azt követően, hogy ezen információkat megkapta, a Bizottság joggal tarthatott attól, hogy amennyiben ezen új pénzösszegeket átutalják, azokat ugyanúgy, mint a korábbi pénzösszegeket, vagyis az alkalmazandó szerződéses rendelkezések be nem tartásával fogják felhasználni.

135 Írásbeli beadványaiban a felperes két érvet ad elő az arányosság elvének Bizottság általi megsértésére vonatkozó jogalapjának az alátámasztására.

136 Először is azzal érvel, hogy a Bizottság az intézkedéseket anélkül fogadta el, hogy figyelembe vette volna a felperes által elvégzett munka minőségét, miközben a munkájával kapcsolatban addig elvégzett műszaki ellenőrzések alapján a rendelkezésére bocsátott forrásokat a gazdaságosság, a hatékonyság, valamint a hatékony és eredményes pénzgazdálkodás elvének megfelelően használta fel.

137 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes által hivatkozott műszaki ellenőrzések az OLAF vizsgálata során kitűzött céltól eltérő célt követnek. Azok ugyanis a Bizottság által rendelkezésre bocsátott forrásokon keresztül a felperes által elvégzett kutatások intellektuális szempontból való értékelését célozzák. Az OLAF által végzett vizsgálat ugyanakkor annak megállapítására irányul, hogy az Uniótól kapott forrásokat pénzügyi szempontból a kötelezettségvállalásra vonatkozó szabályoknak megfelelően használták-e fel.

138 Egyébiránt a szóban forgó támogatási szerződésekre alkalmazandó jogtól függetlenül az EUMSZ 317. cikk alapján a Bizottságot köti az Unió hatékony és eredményes pénzgazdálkodására vonatkozó kötelezettség. Az Unió támogatásnyújtási rendszerében az ilyen támogatások felhasználására olyan szabályok vonatkoznak, amelyek a már nyújtott támogatás részleges vagy teljes felfüggesztéséhez vezethetnek. Valamely támogatás kedvezményezettje ennélfogva nem szerzi meg a támogatás teljes kifizetéséhez való végleges jogosultságot, ha nem tartja tiszteletben azokat a feltételeket, amelyektől a támogatást függővé tették (lásd: 2007. május 22-i Bizottság kontra IIC ítélet, T-500/04, EU:T:2007:146, 93. pont).

139 Az uniós támogatások nyújtását meghatározó egyik alapelv szerint csak a ténylegesen felmerült költségekre adható támogatás. Ezért annak érdekében, hogy a Bizottság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét, az ilyen támogatások kedvezményezettjeinek bizonyítaniuk kell a támogatott projektekre fordított költségek elszámolható jellegét. A projekt végrehajtásának bizonyítása nem elegendő valamely egyedi támogatás odaítélésének igazolásához. A támogatás kedvezményezettjének ezen túlmenően bizonyítania kell, hogy olyan kiadásokat eszközölt, amelyeket az érintett támogatás nyújtása céljából megállapított feltételeknek megfelelően jelentett be. A megállapított pénzügyi feltételek tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettsége alapvető fontosságú kötelezettségnek, és ezért az uniós támogatás nyújtása feltételének minősül (lásd ebben az értelemben: 2007. május 22-i Bizottság kontra IIC ítélet, T-500/04, EU:T:2007:146, 94. pont).

140 Következésképpen az OLAF vizsgálati jelentésében a felperes által végzett gyakorlatokkal kapcsolatban tett megállapításokra és az ítélkezési gyakorlat fent említett elveire tekintettel nem róható fel a Bizottságnak, hogy a vitatott intézkedések elfogadásával megsértette az arányosság elvét.

141 Másodszor az arányosság elvére vonatkozó érvelésében a felperes azt állítja, hogy a Bizottság elfogadhatatlan módon járt el azáltal, hogy olyan intézkedéseket hozott, amelyek az általa a felperessel kötött valamennyi megállapodást érintik, holott a tiltott magatartásokat véleménye szerint csak

korlátozott számú helyzetben állapították meg. A felperes szerint egy megfelelőbb válaszlépés abból állt volna, hogy tájékoztatják őt nehézségek fennállásáról, és felszólítják arra, hogy igazítsa ki azokat a részeket, amelyekben az el nem számolható kiadások feltűnnek.

142 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által elfogadott és a felperes által kifogásolt intézkedések olyan összefüggésbe illeszkednek, amelyekben a bizonyítékokat ezen intézménynek olyan szervezet adta át, amelyet hivatalosan azzal bíznak meg, hogy küzdjön az uniós pénzeszközök visszaélésszerű felhasználása ellen, amely bizonyítékok alapján a felperes komoly és visszatérő csalásokat követett el e pénzösszegek felhasználása során.

143 Ebben az összefüggésben a Bizottság gondolhatta, hogy a felfüggesztések bizonyos kifizetésekre való korlátozásával vagy a felperessel kötött megállapodások csupán egy részének a megszüntetésével az Unió pénzügyi érdekei nem részesülnek megfelelően hatékony védelemben, ellentétben azon kötelezettséggel, amelyet a fent említett EUMSZ 317. cikk számára előír. Mivel a vizsgálatokat minták formájában végezték, az egyik megállapodással kapcsolatban megállapított szabálytalanságok fennállása érinthette a Bizottságnak a szerződő partnerébe vetett bizalmát, és arra késztethette azt, hogy megkérdőjelezze a felperes vele kötött valamennyi megállapodásban való részvételét.

144 E megállapításokból következik, hogy a felperes által előadott ötödik jogalapot, vagyis arányosság elvének a megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

145 E megfontolások alapján el kell utasítani a felperes által a kereseti kérelmei első és második részének az alátámasztására felhozott öt jogalapot.

*A kereseti kérelem harmadik és negyedik részéről*

146 Kereseti kérelmének harmadik és negyedik részében a felperes azt kéri a Törvényszéktől, hogy a Bizottságot kötelezze azon összegek kifizetésére, amelyeket jogellenesen függesztett fel a PC7 és a H2020 alá tartozó szerződések címén, és amelyek egy 607 404,49 eurós, illetve egy 226 688,68 eurós, késedelmi kamatokkal növelt összeget tesznek ki.

147 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint a Bizottság elismeri – a felperes a megszüntetést megelőző időszakban bemutathatta azon elszámolható költségeket, amelyeknek a kifizetését az alkalmazandó szerződéses rendelkezéseknek megfelelően kérhette.

148 Azonban emlékeztetni kell arra, hogy a támogatási szerződések alapján történő, Unió általi finanszírozás nem a felperes által végzett munka díjazásának, hanem az ez utóbbi által végzett projektekre nyújtott támogatásnak minősül, amelynek a kifizetése a szerződésben meghatározott konkrét feltételektől függ. Az uniós finanszírozás célja, hogy kizárólag az olyan elszámolható költségeket fedezze, mint amelyek a szóban forgó szerződésekben meghatározásra kerülnek.

149 E tekintetben a PC7 alá tartozó támogatási megállapodások általános feltételei a II.39. cikk (1) bekezdésében előírják, hogy megszüntetés esetén a bizottsági hozzájárulások azon elszámolható költségekre korlátozódnak, amelyek a megszüntetés tényleges időpontjáig felmerültek és elfogadásra kerültek. A H2020 alá tartozó támogatási megállapodásokkal kapcsolatban az 50.3.3. cikk b) pontja előírja, hogy a Bizottság időszakos jelentések, a végleges jelentés és a kifizetésekről szóló jelentés alapján ellenőrzi, hogy a kedvezményezett által kapott kifizetések ne haladják meg (a kedvezményezett által bejelentett és a Bizottság által jóváhagyott elszámolható költségekre alkalmazott visszatérítési ráta alapján számított) uniós hozzájárulást, és hogy csak azok a költségek számolhatók el, amelyek a kedvezményezettnél a megállapodás megszüntetéséig felmerültek.

150 A felperes tehát csak akkor kérheti a követelt összegeket, ha többek között bizonyítja, hogy azok megfelelnek azon elszámolható költségeknek, amelyek a szerződés megszüntetésének tényleges időpontjáig merültek fel és kerültek elfogadásra.

151 Márpedig a jelen ügyben a felperes e tekintetben semmiféle bizonyítékot vagy konkrét érvet nem adott elő. Csupán a fenti 146. pontban feltüntetett összegek kifizetését követelte annak magyarázata nélkül, hogy azok mire vonatkoznak, és anélkül, hogy bármely olyan bizonyítékot előadott volna, amely a szerződéses rendelkezésekben előírt követelmények tekintetében e számokat igazolhatná.

152 Ebből következik, hogy anélkül kell elutasítani mint megalapozatlanokat a kereseti kérelem harmadik és negyedik részét, hogy szükséges lenne vizsgálni a felperes e részekkel kapcsolatos eljáráshoz fűződő érdekét.

*A kereseti kérelem hetedik részéről*

153 Kereseti kérelmének hetedik részével a felperes „másodlagosan” egy szakértő kinevezését kéri, akinek a feladata a vitatott támogatási szerződések a célból történő pénzügyi ellenőrzése lenne, hogy meghatározza azon meg nem térített elszámolható költségek összegét, amelyeket vitathatatlanul kifizetendőnek kell tekinteni. E kérelmet úgy kell értelmezni, mint egy arra irányuló javaslatot, hogy a Törvényszék az eljárási szabályzat 91. cikkének e) pontja alapján rendeljen el bizonyításfelvételt.

154 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesnek a szerződéses kötelezettségvállalásai alapján a PC7 alá tartozó támogatási megállapodások általános feltételei II.14. pontjának (1) bekezdésében és a H2020 alá tartozó támogatási megállapodások 6. cikkében megkövetelt bizonyítási követelményeknek megfelelően kell bizonyítania a kiadásait (2007. május 22-i Bizottság kontra IIC ítélet, T-500/04, EU:T:2007:146, 104. és 105. pont; 2010. június 17-i CEVA kontra Bizottság ítélet, T-428/07 és T-455/07, EU:T:2010:240, 141. pont; 2016. október 5-i European Children’s Fashion Association és Instituto de Economía Pública kontra EACEA, T-724/14, nem tették közzé, EU:T:2016:600, 137. pont).

155 Egyébiránt egyedül a Törvényszék dönthet az előtte folyamatban lévő ügyekkel kapcsolatban rendelkezésére álló információk kiegészítésének olyan bizonyításfelvétel elrendelésén keresztül történő esetleges szükségességéről, mint amelyet a jelen ügyben kérnek, és amely a bizonyítékok kezelése kapcsán nem pótolhatja a felperes mulasztását (lásd: 2009. július 16-i SELEX Sistemi Integrati kontra Bizottság ítélet, C-481/07 P, nem tették közzé, EU:C:2009:461, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen ügyben, mivel a felperes nem bizonyította azokat az összegeket, amelyeket számára ki kellene fizetni, nem szükséges elrendelni a kért bizonyításfelvételt (lásd ebben az értelemben: 2016. november 9-i Trivisio Prototyping kontra Bizottság ítélet, T-184/15, nem tették közzé, EU:T:2016:652, 102. pont).

***A szerződésen kívül okozott károk megtérítése iránti kérelemről***

156 Kereseti kérelmének ötödik részében a felperes a Bizottság szerződésen kívüli felelősségével érvel.

157 Keresetlevelében a felperes azt állítja, hogy a hírneve és a megrendelései tekintetében kár érte. Rámutat, hogy a Bizottság korai előrejelző rendszerében az OLAF által közölt információk alapján vele szemben figyelmeztető jelzést adtak ki. Márpedig ezen információkat a felperes alapvető jogainak a megsértésével gyűjtötték, ami a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértésének, vagyis az érintett intézmény mérlegelési jogköre korlátainak nyilvánvaló és súlyos túllépésének minősül.

158 Válaszában a felperes a Bizottság által elkövetett kötelezettségszegés miatt őt ért további vagyoni kárnak a megtérítését kéri, amely intézmény a jogellenesen szerzett bizonyítékok alapján készített OLAF-jelentést használta fel a vitatott intézkedések elfogadásához. A felperes rámutat, hogy a kifizetendő összegek kiegyenlítésének a hiánya a forgalmának jelentős kiesését jelenti, mivel a társaság szinte a teljes forgalmát a Bizottság és az ügynökségei által támogatott projektekből valósítja meg. Jelzi továbbá, hogy a felszámolása súlyosbítja az őt ért vagyoni kárt, és hogy a korai előrejelző rendszerben vele szemben a fizetésképtelenségi eljárást követően kiadott kizárási jelzés mindenesetre megakadályozza abban, hogy a PC7 vagy a H2020 alá tartozó megállapodási szerződések címén új finanszírozásban részesüljön.

159 A Törvényszék által feltett kérdésre a felperes pontosította a tárgyaláson, hogy a Bizottságnak felrótt kötelezettségszegésre vonatkozó érvelését a nemzeti jognak és az alapvető jogoknak az OLAF felügyelői általi, a 2014. december 2–5. között lefolytatott ellenőrzések és vizsgálatok során történő megsértésére korlátozza. A felperes szerint e kötelezettségszegés azzal jár, hogy a kifizetések felfüggesztése, a megállapodások megszüntetése és új szerződések megkötésének hiánya miatt nem tudta tartozásait kiegyenlíteni, és ezért felszámolás alá került. Azáltal, hogy e felszámolás sértette a felperes hírnevét, és megakadályozta rövid vagy hosszú távon bármely tevékenység megkezdését, súlyosbította a felperes által elszenvedett vagyoni kárt.

160 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Uniónak a szervezetei jogellenes magatartása miatt fennálló, az EUMSZ 340. cikk második bekezdése értelmében vett szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az intézménnyel szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, a kár valós jellege, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (lásd: 2010. március 2-i Arcelor kontra Parlament és Tanács ítélet, T-16/04, EU:T:2010:54, 139. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

161 E feltételek kumulatív jellegére tekintettel a keresetet el kell utasítani, amennyiben ezek egyike nem teljesül (lásd: 2010. március 2-i Arcelor kontra Parlament és Tanács ítélet, T-16/04, EU:T:2010:54, 140. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

162 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy egy szerződéses rendelkezésnek valamely intézmény általi megsértése önmagában nem jelenti az említett intézmény szerződésen kívüli felelősségének azon felek egyikével szembeni fennállását, akivel az említett rendelkezést tartalmazó szerződést kötötte. Ugyanis ilyen esetben az említett intézménynek betudható jogellenesség tisztán szerződéses eredetű és szerződő félként fennálló, nem pedig valamely más olyan minőség, mint a közigazgatási hatósági jogállás miatt fennálló kötelezettségéből ered. Következésképpen ilyen körülmények között a szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti kérelem alátámasztása érdekében valamely szerződéses rendelkezés megsértésére vonatkozó állítást hatástalannak kell nyilvánítani (2015. november 18-i Synergy Hellas kontra Bizottság ítélet, T-106/13, EU:T:2015:860, 149. pont).

163 Azonban nem zárható ki, hogy valamely uniós intézmény szerződéses és szerződésen kívüli felelőssége együttesen áll fenn az intézménnyel szerződő felek valamelyikével szemben. Ugyanis nincs előre meghatározva az intézménynek betudható, olyan kárt okozó jogellenes magatartások jellege, amely szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti kérelem tárgyát képezheti (lásd ebben az értelemben: 2004. március 23-i Médiateur kontra Lamberts ítélet, C-234/02 P, EU:C:2004:174, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2009. december 18-i Arizmendi és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 és T-484/04, EU:T:2009:530, 65. pont).

164 Feltéve, hogy létezik az intézmények felelősségének ilyen együttes fennállása, az csak azzal a feltétellel lenne lehetséges, ha egyrészt a szóban forgó intézménynek betudható jogellenesség nemcsak valamely szerződéses kötelezettség, hanem valamely őt terhelő általános kötelezettség nemteljesítésének is

minősül, másrészt pedig ha e jogellenesség az említett általános kötelezettséggel kapcsolatban a szerződés nem megfelelő teljesítéséből eredő kártól eltérő kárt okozott (2015. november 18-i Synergy Hellas kontra Bizottság ítélet, T-106/13, EU:T:2015:860, 150. pont).

165 A jelen ügyben a felperes által a szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti kérelmének az alátámasztására előadott, a fenti 159. pontban bemutatott kifogás egybeesik a szerződéses kötelezettségnek a felperes által a kereseti kérelem első és második része keretében előadott állítólagos nemteljesítésével, és nem hivatkoztak a szerződés nem megfelelő teljesítéséből eredő kártól eltérő kárra.

166 Mindenesetre a jelen ítéletben – a felperes által a Bizottság szerződéses kötelezettségei megsértésének a megállapítása iránti keresete alátámasztására előadott első és második jogalap vizsgálata alapján – megállapításra került, hogy a felperes fenti 159. pontban bemutatott állításait el kell utasítani.

167 Mivel a felperes így nem bizonyította, hogy a Bizottság kötelezettségszegést követett el, amely megalapozza a felelősségét, a szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti kérelme mindenesetre megalapozatlan.

168 E megfontolások összességére tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

## A költségekről

169 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A jelen ügyben a felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**

**2) A Törvényszék a Sigma Orionis SA-t kötelezi a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. május 3-i nyilvános ülésen.

Aláírások

# Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei ..... 1

Az OLAF vizsgálata ..... 2

A Bizottság intézkedése ..... 3

Nemzeti eljárások ..... 4

Az eljárás és a felek kérelmei ..... 4

A jogkérdésről ..... 6

A szerződéses kötelezettségek megsértésének a megállapítása iránti keresetről ..... 6

A Törvényszék hatásköréről ..... 6

Az alkalmazandó jog ..... 6

Az elfogadhatóságról ..... 7

– Az eljáráshoz fűződő érdekről ..... 7

– Az keresetlevél egyértelműségének és pontosságának hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogásról ..... 7

A kereseti kérelem első és második részéről ..... 8

– A vizsgálati tanács által hozott ítélethez kapcsolódó jogerő figyelmen kívül hagyására alapított első jogalapról ..... 8

– A francia jog megsértésére alapított második jogalapról ..... 10

– Az alapvető jogok megsértésére alapított harmadik jogalapról ..... 13

– Az OLAF vizsgálati jelentésének a H2020 keretében kötött támogatási megállapodásokra gyakorolt hatásainak a hiányára alapított negyedik jogalapról ..... 15

– Az arányosság elvének a megsértésére alapított ötödik jogalapról ..... 16

A kereseti kérelem harmadik és negyedik részéről ..... 18

A kereseti kérelem hetedik részéről ..... 19

A szerződésen kívül okozott károk megtérítése iránti kérelemről ..... 19

A költségekről ..... 21

i — A jelen szöveg 95., 102., 103., 128., és 164. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.